

nesser over Skattehæderne, og at den skal indrettes saaledes, at det ikke af den kan erfares, hvilke Skattehædere der have brugt Selvangivelse. Det er nu, som sagt, overordentligt rigtig, men jeg tillader mig at troe, at saaledes som Bestemmelsen staar der, sat i Forbindelse med §§ 6, 7, og 15, vil den ikke være mulig at gennemføre. Der staar nemlig i § 18, at Fortegnelsen over Skattehæderne skal have Rubriker, nemlig til: den antagne Indtægt, Skatteindtægten og Nedsættelsen i Henhold til §§ 6, 7, og 15, og Indkomstskat. Nu vil altsaa Rubrikken over Nedsættelsen blive i Henhold til §§ 6 og 7. Denne Nedsættelse i § 6, og 7 hidrører deels fra, at En boer en Tid i Naaret i Kjøbenhavn og en anden Tid træder i Forhold til en anden Commune. Dernæst vil den blive i Henhold til § 15, og § 15 indeholder en Nedsættelse paa Grund af særlige Omstændigheder, hvor nemlig Vedkommende ere i trykkende Livsomstændigheder paa Grund af stor Familie, Gjæld, og dsl. Nu kan jeg ikke skjønne rettere, end at i en By som Kjøbenhavn maae Folk dog kjende hinanden saa nøje, at saasnart en saadan Liste offentliggjøres, vil Enhver i de allerfleste Tilfælde vide, om det er paa Grund af §§ 6 og 7 eller om det er paa Grund af § 15, at Vedkommende faaer Nedsættelse. I det Tilfælde, at en Mand ikke faaer Nedsættelse paa Grund af Forholdet til en anden Commune, vil det være saare hyppigt, at det er bitterligt for Enhver, at Nedsættelsen er stæet paa Grund af, at vedkommende Skattehæder har gjort Selvangivelse, og jeg troer derfor ikke, at det er umuligt, at man vil opnaae, hvad man tilsigter med de Ord, medmindre der kunde stæe en Forandring, og den kunde jo stæe ved selve Rubrikken, ligesom det ogsaa, saavidt jeg kan skjønne, gjerne kunde stæe derved, at man aldeles udelod Offentliggjørelsen. Jeg seer ikke rettere, end at denne Offentliggjørelse aldeles ikke er nødvendig; den Control, der skal føres af Skatteligningscommissionen med de enkelte Borgers Forhold, forekommer mig lidet nyttelig at offentliggjøres. Jeg troer, at man maa stole paa, at Ligningscommissionen gjør sin Pligt, og man skal ikke exploitere Folks Nysgjerrighed og Misundelse. § 21 har den Bestemmelse,

at Overligningscommissionen kan forlange Vedlade Vedkommende bekræfte en af ham afgiven Erklærings Rigtighed med sin Eed. Jeg vilde meget hellere see, at det var en Erklæring, givet paa Tro og Bøje, det synes mig at være misligt i saadanne Forhold at kræve Eed; det er jo en meget alvorlig Sag, og man bør ikke vel udsætte Folk for Fristelse i saa Henseende. — Jeg troer egentlig ikke, at man vil friste til falsk Eed, men man vil friste til, hvad jeg vil kalde en Letsindig Eed, en Eed, der vil blive halv i god Tro, det vil sige, som man ikke tager det saa nøje med. Saavidt jeg erindrer, har der ogsaa i det andet Thing været en ikke saa ganske lille Minoritet har meent, at man burde holde disse Udtryk ude. I § 22 er der en Bestemmelse om, at naar en Besvigelser opdaages ved Behandlingen af et Dødsbo, skal der erlægges en Mulkt af det dobbelte Beløb af Indkomstskatten. Dette synes ogsaa at kunne have sine Banfælgeligheder. Man kan dog ikke saaledes uden videre antage, at fordi man finder Papirer i Boet, der synes at gjøre det sandsynligt, ja maaskee endog lader det fremtræde med en vis Klarhed, at Besvigelser har fundet Sted, Vedkommende saa dog ikke, dersom han havde været ilive, vilde kunne have givet fuldstændig berigtigende Oplysninger. Er en Mand først død og borte, saa synes jeg, at man skal lade den Sag ligge. Der er endelig i § 23 en Bestemmelse om, at Overligningscommissionens Medhjælperes Løn skal bestemmes i Kongerigets Finantslov, men godtgjøres af Stadens Kasse, det vil altsaa sige, at den lovgivende Magt igjennem Kongerigets Finantslov skal bestemme Lønnen for Overligningscommissionens Medhjælperer, medens denne skal udredes af Stadens Kasse. Jeg veed ikke, hvorfor man ikke der kan beholde den samme simple Fremgangsmaade som ellers i andre lignende Forhold, at de, der skulle udrede Skatten, ogsaa bestemme Lønnen. Det er vel saa, at Overligningscommissionen ikke udnævnes af Communalbestyrelsen, men derfor kunde dog Lønnen meget godt bestemmes af denne, og jeg seer ikke, hvorfor Bestemmelsen skulde gives igjennem Finantsloven.